

Nena Mijoč

Izobraževanje naj razvija ustvarjalnost

Nedelja je, sama sem in nič me ne moti. Napisala bom nekaj vrstic v zahvalo najpomembnejši mentorici v mojem življenju, Ani Krajnc. Ko sem med doktorskim študijem kolebala, ali zmorem ali ne, ko sem omahovala, ali bom zmogla zaključiti doktorsko disertacijo ali ne, me je Ana Krajnc vedno spodbudila in opogumila: »Samo piši in se ne obremenjuj.« K temu nasvetu sem se zatekla tudi danes, četudi me pisanje nič kaj ne veseli, ker se vedno sprašujem, kdo bo to bral in ali bo komu sploh zanimivo.

Znanstvenih in strokovnih tekstov nikoli nisem pisala z veseljem. Težko sem začela s pisanjem, ko pa sem, sem bila najraje v samoti in potem se mi je nekako »odprlo«. Želela sem izraziti, kar sem imela v mislih. Spomnim se svojega prvega strokovnega teksta. Napisan je bil z veliko entuziazma in s prepričanjem, da moram prihajajoče osebne računalnike približati svojim sodelavcem. Da moram sodelavce spodbuditi, da se nove tehnologije ne bodo bali in bodo nujno računalniško izobraževanje sprejeli z odprtimi glavami, rokami in srcem. Sama sem bila okoli leta 1984 nad informatizacijo navdušena. Prav prvi strokovni tekst je bil tisti, na katerega sem bila najbolj ponosna, ker sem vedela, da je imel dober vpliv na druge ljudi. Te zamisli je med študijem spodbujala tudi Ana Krajnc s svojimi prepričanji, da izobraževanje mora pustiti sled v življenju ljudi.

Po nekaj letih strokovnega dela sem svojo mentorico iz dodiplomskega študija andragogike ponovno srečala; Ano Krajnc sem povabila k sodelovanju pri uvajanju novih raziskovalnih projektov na področju izobraževanja odraslih. Andragogika me je vselej navduševala in ko sva s profesorico ponovno sodelovali, me je (po)vabila, naj se vpišem na magistrski študij. Moj strah pred neznanim podiplomskim študijem je znala zelo spretno razvodeniti s spodbudami in tako, da je pohvalila moje delo

ter mi vlila upanje, da bo študij zame spodbuden in zanimiv. Spodbudila me je tudi k doktorskemu študiju. Pri iskanju teme za doktorsko disertacijo sta se mi ponujala dva naslova: Komuniciranje v izobraževanju odraslih in Izkustveno učenje odraslih. Jaz bi izbrala prvega, mentorica Ana Krajnc pa se je odločila za Izkustveno učenje odraslih – za temo, ki je bila manj »razvpita« in manj raziskana. Težja tema zame, a prav zato vseživljenjski izziv. Ana Krajnc je znala spodbuditi navdušenje za raziskovanje novega.

S svojim odnosom do andragogike in sproščenim pogledom na probleme ter življenje mi je dr. Ana Krajnc močan zgled. Nikoli ne bom pozabila, kako nas je – svoje študente in učence – spodbujala k višjim ciljem, ki so bili navadno pojasnjeni s piramido potreb po Maslowu. Večkrat je ponovila, kako ceni izvirnost in kako žalostno je, če človek ne more biti ustvarjalen. »Človek, ki ne more biti ustvarjalen, postane razdiralen,« je pogosto ponovila. Te besede mi odzvanjajo še sedaj, ko se hvaležno zavem človeške radovednosti, ustvarjalne žilice in izvirnosti, pa četudi je to v igri z otroki, v odnosih z ljudmi ali pa pri peki potice, vrtnarjenju, opremljanju stanovanja in nasploh v življenju. Ustvarjalnost je zmožnost, ki naj bi jo izobraževanje razvijalo, in je obenem vodilo, ki mu Ana Krajnc pri svojem delu sledi.